

Юр Крися був на зборах урядників і прислухувався рефератам про дорожню, кооперативні спілки і про мовам запрошених представителів та послів.

Коли прийшла черга на вибір виділу, встав один молодий, показний чоловік і поставив внесок, щоби не вибирати женщин.

На залі зчинився гамір і сміх, одна маніпулянтка завертілася на своїм кріслі, позеленіла, зиркала спідліб'я понад цвікер* на задні ряди за собою і перечила живо й з гнівом.

Впало се в око Криси, председатель дзвонив завзято, а коли збори втихомирилися і прийшло до голосування, предложив Крися до вибору в виділ — бліду маніпулянтку в цвікері, панну Альву Серпенс.

Під час павзи вийшли гуртки із своїх рядів, колоутилися по залі і в шатні**, Крися представився панні Серпенс, зачав з нею розмову, і йому видалося, що се розумна дівчина. По виборі виділу поміг Крися панні Серпенс натягнути загортку, спитав, чи може товаришити їй, вона дуже радо пристала на се.

Настав вечір, вони сіли в публічнім огороді, Альва нарікала на своїх родичів, сказала, що їх зовсім не любить, а вони просто замучують її своєю глупою

* Цвікер — пенсне.

** Шатня — гардероб.

любов'ю, яка в річі походить лише з того випадку, що вони привели її на світ.

— І прошу мені сказати, чи се може давати право родичам мучити мене своїми радами, увагами на кождім кроці, в'язати свободу і вбивати мою індивідуальність?

Криса підводив її додому, вона вернулася з ним аж до парку, він підвів її ще раз тою самою дорогою і ще раз, врешті, о 9 годині розставалися, він спитав її, чи міг би ще коли видітися з нею, вона сказала, що з таким чоловіком дуже приємно бесідувати, але вона така собі звичайна, сіра, скучна людина, що не варто, аби він задля неї трудився і тратив дорогий час.

Він сказав, що вона на всякий спосіб з ним нічого не стратить, хіба лиш осягне.

Так розійшлися.

Не виділися цілий рік, але часом згадували за себе. Раз винудив один з її старших бюрових товаришів альбом репродукцій Криси. Криса передав також один примірник і для панни Серпенс і дістав такий лист:

«Шановний товаришу! Не гнівайтесь за сей титул! Дякую сердечно за альбом, вже віддавна старалася я о него. Гарно, що ви о тім пам'ятали! Читаю тепер Мультатулі "Frauenbrevier"* — незвичайно подобається мені. Взлася я в сім часі переглядати також ваш альбом і зараз на вступі стрічаю там багато смутку. Чи кождий чоловік думки мусить бути смутний?!

Сердечно здоровить зичлива

Альва Серпенс».

Криса приглядався двом витертим ошибкам в листі і кинув його в шухляду.

В місяць пізніше сниться йому рано, що йде він стежкою між корчами, а назустріч надходить Альва.

Він збудився і задумав того дня видітися з нею.

Сполудня вийшли за місто. Розмовляючи без ладу, блукали далеко вулицею. Надїхала фіра, Криса схопив Альву під руку і йшов попри паркан. Нарікав на туркіт возів і на порохи. Тут розмова урвалася, вони не мали про що говорити, і та хвиля була для них тяжка. Щось немиле торкнуло Крису, але згодом опинилися в парку, і він пригадав, що вони недалеко великої робітні його товариша різьбаря, і предложив Альві, чи пішла би вона з ним на кілька хвиль подивитися на різьби.

Альва була бліда і дрожала, але сказала сухим голосом:

— Прошу, лише не знаю, чи не буду там заважати, а ви, може, маєте яку справу до него.

— Ні, ніякої справи, хочу лиш, щоби ви оглянули робітню і пізнали мого товариша — гарна людина. Але ви, може, боїтеся отак за першим разом, не знаючи мене, іти бозна-куди?

— Ні, зовсім ні, чого ж би я мала боятися? Але, може, не в пору се буде... Може, він дуже зайнятий, може, у него тепер які гості... Підіть ви наперед і загляньте, а я тим часом зачекаю.

Криса пішов східцями вгору, але вернувся, бо робітня була замкнена.

Блукали по парку. На вузькій стежці між корчами пустив Криса Альву наперед. Обкинув оком її будову — була непоказна, без життя, не мала принад краси ні гріху.

Замітив, що вона вимовляє на східний лад букву «р», і слухав її оповідання.

— Не раз звертає мені сестра увагу, що я тоді й тоді виказала таку або сяку думку і так поступила, а

* «Порадник для жінок» (нім.).

я стаю здивована — для мене се зовсім чуже! Перечу, на чім світ стоїть, а вона покликуює свідків, і ті доказують, що я в блуді... У мене була лиш одна приятелька. Властиво, мала їх більше, але з тих одна розсталася зі мною в смертельнім гніві і тепер виписує листи до іншої, в яких називає мене людиною злобною, без серця і каже, що ненавидить мене, як пса. — Альва розсміялася горляним альтом. — В своїм часі жила я також в приятні з автором книжки «Aus meinem Madchen-Knaben Leben»*.

Close, що скривається під псевдонімом «Body». Се було ще тоді, як був він дівчиною. Велике враження зробив на мене перший раз, як пізнала його в однім жіночім товаристві в довгій чорній сукні. Була се струнка брюнетка з сапфіровими очима. Звертала увагу всіх на себе.

Тож-то було потішне, як одна з товаришок ночувала з ним в одній комнаті, і він звірився перед нею з тайною! Прибігла вночі до нас з великим плачем жалю і розчаровання!

Він тепер оженився і пробуває в Берліні.

Криса звернув увагу на східну вимову «р». Вона спитала:

— Чи на вас зробила би враження така несподіванка?

— А на вас?

Надумувалася.

— Се залежить від людини і від хвили...

Криса глянув на Альву збоку.

— Так, дійсно, що так... Для мене на цілком поважній основі прикра була би несподіванка, як би так, приміром, ви перекинулися мужчиною.

Альва зиркнула на него понад цвікер і схопила за кінці пальців.

— Та-ак? Чи справді так?

— Так. Скажу вам одверто: є тонкості, яких годі повірити мужчині. З ними можу розсліджувати питання і розмовляти про річі лише до якоїсь границі, натомість остає ще поза тим далекий світ в життю і в штуці, в який можна входити лише з женщиною... Але ви зачали перше за ту одиноку свою приятельку, — що діється з нею?

— Вона вмерла, тому три роки. Була за гімназійним учителем. Він був дуже добрий для неї; як вона вмерла, хотів отруїтися, ну, а тепер все згадує за неї і ніколи не буде женитися, але він не подобається мені... То була моя одинока приятелька... Ми так розумілися, що взаємно відчитували свої думки... Вмерла на сухоти. Знала, що з нею лихо діється, і була готова, але в останнім часі думала лиш про життя і не надіялася смерті. Застала я її в ліжку. Така скулена бідняжка, дрібна... Як би спала. Відвідую часто її гріб. Дивно се, що я ніяк не можу уявити собі її мертву, лише все жива стоїть вона переді мною. І то навіть вдень забуваю часто, що вона вмерла, а маю враження, як би от недавно виділася з нею або мала піти й відвідати її... Поза тим не люблю нікого.

— А матері?

Альва заперечила живо:

— Ох, матері не люблю! Все стараюся робити їй наперекір, і тишить мене, що вона всьо бере собі зараз до серця, ги-ги-ги! Вона, в суті річі, не зла жінка, але того роду, що я не стараюся її навіть розуміти... Щодо батька, ну, його мені жаль. Він старий, недомагає вже, соває ногами, недовиджує, має свої застарілі

* «Життя дівчини-підлітка» (нім.).

погляди, чоловік се простий, але характерний. Не хочу тим сказати, щоби мати робила що злого, ні, але вона не годна здобутися на щось вищого. Се доволі образована людина, знає Гетого, Шіллера, Гайного, знає багато з них напам'ять. О, пам'ять у неї просто знаменита! Так. Орудює плавно французькою мовою. Худа, все рухлива, в кождий кут загляне, всього допильнує... З нас всіх любить вона лише старшого брата. В него дивиться вона, як в Бога, бо в нім вся її подоба і вдача. Тільки прикро їй, що він не жениться. Се дразнить її материну гордість. Він був в молодшій віці зовсім інший. Ми дуже любилися. Я покладала в нім великі надії. Тепер подався на крайнього філістра. Молодший брат зовсім іншої вдачі. Тільки жінку взяв собі не до пари. Я дуже його люблю, се наскрізь щира, отверта душа. У него прегарний, лагідний усміх... Знаєте, я маю одну мрію, одну постанову. Вона проста, звичайна, але я хочу спробувати, чи відважуся на неї. Найтяжче зважитися спалити всі мости за собою, а потім всьо одно... В крайнім разі, кулька в лоб, але се прецінь не найгірше і не страшне, правда?

— Що ж се за план?

— Бажаю виїхати до Берліна. Не смійтеся, я упредила вас згори, що в тім нічого надзвичайного.

— Але ж я зовсім не сміюся, не маю, зрештою, права насміватися з нічиїх мрій... Лише не знаю, яку ціль мали би ви в тім...

— Ціль? Гм... Проста — втечі до Берліна, досягнути волю, в що потім стало би ся зі мною, се для мене байдуже.

— Але ж чому саме той Берлін має бути для вас якимсь раєм? Так само прецінь могли би ви вибрати Калькутту, Смірну чи Архангельськ!..

— Ні, для мене в тім разі не всьо одно. Я люблю Берлін, тужу за ним. Маю там знайому людину. Була там навіть раз. Зрештою, пошукала би там працю в якій редакції. Працю всюди можна знайти. Я не боюся праці.

— Адже так само можете працювати і працюєте й тут.

— Ні, тут зовсім що інше. Тут я зв'язана, мушу оглядатися на рідню, а там не числила би ся ні з ким.

— Слухайте, — сказав Криса, — мені видиться, що ви не носитеся з ніякими анархістичними думками, не виджу сего по вас, отже, здається мені, що те все, на що ви відважили би ся в Берліні, можете так само і тут свобідно робити.

— Ну, то ще велике питання... Я тут роблю то всьо, що мушу, а там була би вільна принайменше від всякого примусу... Але як би там не було, старайтеся ніколи не критикувати і не збивати тої моєї одинокої постанови, а буду вас уважати за доброго приятеля.

II

По двох місяцях увиділися здалека і прискорили до себе.

— Що ж дієся з вами, що чувати?! — спитала Альва. Звинявся перешкодами, але вона перебила:

— Я все тої засади, що хто без питання оправдує себе, той почувається до вини, отже, лишім се, а говорім про що інше.

Відкинув остро голову і глянув на Альву.

— Перепрошаю! Як раз говорім про сю річ... Між моїми найближчими нема такого, який знав би мене. Нема навіть перед ким переповісти планів, аби самому схопити непорочність творчої ідеї. Я не маю часу